

Hørren

Hørren stod i blomster. Den har sådanne dejlige blå blomster så bløde som vingerne på et møl og endnu meget finere. - Solen skinnede på hørren og regnskyerne vandede den, og det var lige så godt for den som det er for småbørn at blive vasket, og så få et kys af moder; de bliver jo deraf meget dejligere. Og det blev også hørren.

"Folk siger jeg står så udmærket godt;" sagde hørren, "og at jeg bliver så dejlig lang, der vil komme et prægtigt stykke lærred af mig! Nej, hvor jeg er lykkelig! Jeg er bestemt den allerlykkeligste af alle! Jeg har det så godt, og jeg skal blive til noget! Hvor det solskin munter op og hvor den regn smager og forfrisker! Jeg er mageløs lykkelig, jeg er den allerlykkeligste!"

"Ja, ja, ja!" sagde gærdestavene, "Du kender ikke verden, men det gør vi, der er knuder i os!" og så knagede de så ynkeligt:

"Snip snap snurre

Basselurre,

Visen er ude!"

"Nej, den er ikke!" sagde hørren; "solen skinner i morgen, regnen gør så godt, jeg kan høre hvor jeg vokser, jeg kan føle jeg har blomst! jeg er den allerlykkeligste!"

Men en dag kom der folk og tog hørren i toppen og ruskede den op med rod, det gjorde ondt; og den blev lagt i vand ligesom den skulle druknes, og så kom den over ild, ligesom den skulle steges, det var grueligt!

"Man kan ikke altid have det godt!" sagde hørren, "man må prøve noget, så ved man noget!"

Men det blev rigtignok slemt. Hørren blev knækket og brækket, skættet og heglet, ja hvad vidste den hvad det hed; den kom på rokken, snurre rur! det var ikke muligt at holde tankerne samlede.

"Jeg har været overordentlig lykkelig!" tænkte den i al sin pine! "Man må være glad ved det gode, man har haft! Glad, glad, oh!" - og det sagde den endnu da den kom på væven, - og så blev den til et dejligt stort stykke lærred. Al hørren, hver eneste urt, blev til det ene stykke!

"Ja, men det er jo mageløst! Det havde jeg aldrig troet! Nej, hvor jeg har lykken med mig! Jo gærdestavene de vidste rigtig nok god besked med deres

'Snip snap snurre

Basselurre!"

Visen er slet ikke ude! Nu begynder den just! Det er mageløst! Ja, har jeg lidt noget, så er jeg også nu blevet noget for det; jeg er den lykkeligste af alle! - Jeg er så stærk, og så blød, så hvid og så lang! Det er noget andet end kun at være urter, selv om man har blomst! Man bliver ikke passet, og vand får man kun når det regner. Nu har jeg opvartning! Pigen vender mig hver morgen, og med vandkanden får jeg regnbad hver aften; ja præstekonen selv har holdt tale over mig og sagt, at jeg var det bedste stykke i sognet. Jeg kan ikke blive lykkeligere!"

Nu kom lærredet i hus, nu kom det under saks. Hvor man klippede, hvor man skar, hvor man stak med synåle, for det gjorde man! Det var ingen fornøjelse. Men lærredet blev til tolv stykker lintøj, af det man ikke nævner, men som alle mennesker må have; det var tolv stykker af det.

"Nej, se nu blev jeg først til noget! Så det var min bestemmelse! Ja, men det er jo velsignet! nu gør jeg gavn i verden, og det er det man skal gøre, det er den rette fornøjelse. Vi er blevet tolv stykker, men vi er alle dog ét og det samme, vi er et dusin! Hvor det er en mageløs lykke!"

Og år gik, - og så kunne det ikke holde længere.

"Engang må det jo være forbi!" sagde hvert stykke, "jeg gad jo gerne holdt noget længere, men man må ikke forlange umulige ting!" Og så blev de revet i stumper og laser, de troede at det var rent forbi, for de blev hakket og maset og kogt, ja de vidste ikke selv hvad - og så blev de dejligt fint hvidt papir!

"Nej, det er en overraskelse! Og en dejlig overraskelse!" sagde papiret! "Nu er jeg finere end før, og nu skal der skrives på mig! Hvad kan der ikke blive skrevet! Det er dog en mageløs lykke!" Og der blev skrevet på det, de allerdejlige historier, og folk hørte hvad der stod, og det var så rigtigt og godt, det gjorde menneskene meget klogere og bedre; det var en stor velsignelse, der i ord var givet de papirer.

"Det er mere end jeg drømte om, da jeg var en lille blå blomst på marken! hvor kunne jeg tænke, at jeg skulle komme til at bære glæde og kundskaber ud til menneskene. Jeg kan endnu selv ikke forstå det! Men det er nu engang virkelig så! Vorherre ved, at jeg selv slet ingen ting har gjort, uden hvad jeg efter fattig

lejlighed måtte gøre, for at være til! Og så bærer han mig således frem til den ene glæde og hæder efter den anden; hver gang jeg tænker: 'Visen er ude!' så går den just over i noget meget højere og bedre; nu skal jeg vist på rejse, sendes hele verden rundt, for at alle mennesker kan læse mig! Det er det rimeligste! Før havde jeg blå blomster, nu har jeg for hver blomst de dejligste tanker! Jeg er den allerlykkeligste!"

Men papiret kom ikke på rejse, det kom til bogtrykkeren, og der blev alt, hvad der stod skrevet på det, sat i trykken til en bog, ja til mange hundrede bøger, for så kunne uendelig flere folk få gavn og glæde deraf, end om det eneste papir, som det skrevne var på, havde løbet verden rundt, og var blevet slidt op på halvvejen.

"Ja, det er nu det allerfornuftigste!" tænkte det beskrevne papir. "Det faldt mig slet ikke ind! Jeg bliver hjemme og holdes i ære ligesom en gammel bedstefader! Det er mig, der er skrevet på, ordene flød af pennen lige ind i mig. Jeg bliver og bøgerne løber omkring! Nu kan der rigtignok blive bestilt noget! Nej, hvor jeg er glad, hvor jeg er lykkelig!"

Så blev papiret samlet i bundt og lagt på hylde. "Man har godt af at hvile på sin gerning!" sagde papiret. "Det er meget rigtigt at man samler sig og kommer til eftertanke om hvad der bor i en. Nu først ved jeg rigtigt, hvad der står i mig! Og kende sig selv, det er det egentlige fremskridt. Hvad mon der nu vil komme, noget fremad sker der, det går altid fremad!"

En dag blev alt papiret lagt på skorstenen, det skulle brændes, for det måtte ikke sælges til spækhøkeren og komme om smør og puddersukker. Og alle børnene i huset stod rundt om, de ville se det blusse, de ville se i asken de mange røde ildgnister, der ligesom løber af sted og slukkes, den ene efter den anden, så gesvindt - det er børnene der går af skole, og den allersidste gnist er skolemesteren; tit tror man han er gået, men så kommer han lidt efter alle de andre.

Og alt papiret lå i et bundt på ilden. Uh! hvor det slog op i lue. "Uh!" sagde det, og lige i det samme blev det en hel flamme; den gik så højt i vejret, som aldrig hørren havde kunnet løfte sin lille blå blomst, og skinnede som aldrig det hvide linned havde kunnet skinne; alle de skrevne bogstaver blev i et øjeblik ganske røde, og alle ord og tanker gik op i lue.

"Nu går jeg lige op i solen!" sagde det inde i flammen, og det var som tusinde stemmer sagde det i én, og flammen slog gennem skorstenen helt oven ud; ?? og finere end flammen, ganske usynlig for menneskenes

øjne, svævede små bitte væsner, lige så mange som der havde været blomster på hørren. De var endnu lettere end flamme, der førte dem, og da den slukkedes og der kun var tilbage af papiret den sorte aske, dansede de endnu en gang hen over den og hvor de rørte så man deres fodspor, det var de røde gnister: "Børnene gik af skole og skolemesteren var den sidste;" det var en fornøjelse at se på, og husets børn stod og sang ved den døde aske:

"Snip snap snurre

Basselurre!

Visen er ude!"

Men de små usynlige væsener sagde hver: "Visen er aldrig ude! Det er det dejligste ved det hele! Jeg ved det, og derfor er jeg den allerlykkeligste!"

Men det kunne børnene hverken høre eller forstå, og det skulle de ikke heller, for børn må ikke vide alting.

* * *